

Sygn. akt **IA Ga 68/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jan Futro

Sędziowie: SSA Ewa Staniszevska

SSA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **F. (...) w W.**

przeciwko **M. U.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 28 lutego 2017 r., sygn. akt IX GC 1154/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości i:

1. oddala powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 10.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

II. kosztami postępowania apelacyjnego obciąża powoda i na tej podstawie zasądza od powoda na rzecz pozwanego 8.100 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSA Ewa Staniszevska SSA Jan Futro SSA Małgorzata Mazurkiewicz – Talaga

IA Ga 68/18

UZASADNIENIE

Powód F. (...) w W. wniósł w dniu 15 września 2016 roku przeciwko pozwanemu M. U. pozew o zapłatę kwoty 225.827,62 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu powód podniósł, że na podstawie wniosków indywidualnych niezaspokojonych roszczeń pracowniczych pracowników spółki

(...) sp. z o.o. zaspokoił roszczenia pracownicze w łącznej kwocie 166.508,66 złotych. Wskazał, że wypłata ze środków Funduszu powoduje powstanie z mocy prawa roszczeń przeciwko pracodawcy przeciwko o zwrot wypłaconych świadczeń. Powodowy Fundusz wystąpił przeciwko (...) sp. z o.o. jako pracodawcy i uzyskał nakazy zapłaty. Wszczęte na podstawie tych nakazów zapłaty postępowanie egzekucyjne zostało umorzone z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Powód wskazał, że niezaspokojone przez pracodawcę roszczenia pracownicze powstały w okresie, kiedy pozwany był członkiem zarządu spółki (...) sp. z o.o. Fundusz dochodził zapłaty od pozwanego z tytułu odpowiedzialności członka zarządu spółki za jej zobowiązania. Pozwany pomimo wezwania do zapłaty nie zapłacił dochodzonych kwot.

Na dochodzoną pozew należność składała się kwota 166.508,66 złotych tytułem należności głównej, kwota 39.938,96 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od należności głównej, kwota 18.480,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego zasądzonego na rzecz powoda oraz kwota 900,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu egzekucyjnym.

W dniu 03 października 2016 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw od wskazanego nakazu, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu podniósł, że powód nie wykazał bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, ponieważ zarówno podczas toczących się postępowań sądowych przeciwko spółce (...) sp. z o.o., jak i podczas postępowania egzekucyjnego nie posiadała ona organu, który mógłby ją reprezentować, a to z uwagi na rezygnację pozwanego, jedyne go członka zarządu spółki, z pełnienia tej funkcji. W ocenie pozwanego nakazy zapłaty, na które powoływał się powód ze względu na brak skutecznego doręczenia spółce nigdy się nie uprawomocniły. Strona pozwana wskazała, że nakazy zapłaty wydane przeciwko spółce powinny zostać uchylone ze względu na fakt, że spółka nie mogła skutecznie brać udziału w postępowaniach sądowych. Zwróciła też uwagę, że podobne uwagi dotyczą postępowania egzekucyjnego toczącego się przeciwko spółce, a postanowienie o umorzeniu postępowania ze względu na bezskuteczność egzekucji nie weszło do obrotu prawnego, ponieważ nie zostało skutecznie doręczone spółce (...) sp. z o.o.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę **225.827,62 zł** dotyczącą świadczenia pracowniczego wypłaconego na rzecz 25 byłych pracowników wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od następujących kwot :166.508,66 złotych za okres od dnia 12 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty, a od 39.938,96 złotych za okres od dnia 15 września 2016 roku do dnia zapłaty

Zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.800,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego procesu i nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Okręgowy w Poznaniu kwotę 11.292,00 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu od której uiszczenia powód jest zwolniony.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. nie wypłacała swoim pracownikom należnych wynagrodzeń i nie opłacała składek na ubezpieczenie społeczne, składek na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczek na poczet podatku.

Pracownicy spółki zwrócili się o wypłatę świadczeń do Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Na podstawie otrzymanych wniosków Fundusz wypłacił z tytułu roszczeń pracowniczych – obejmujących wynagrodzenie pracowników i świadczenia publicznoprawne – następujące kwoty na rzecz pracowników spółki (...) sp. z o.o.:

- 1) na rzecz M. K. (1) – kwotę 5.835,50 złotych,
- 2) na rzecz W. Z. – kwotę 3.375,07 złotych,
- 3) na rzecz K. G. – kwotę 10.135,17 złotych,

- 4) na rzecz K. P. – kwotę 7.189,89 złotych,
- 5) na rzecz M. N. – kwotę 9.127,94 złotych,
- 6) na rzecz M. A. – kwotę 7.800,17 złotych,
- 7) na rzecz P. B. – kwotę 5.495,67 złotych,
- 8) na rzecz K. O. – kwotę 2.241,89 złotych,
- 9) na rzecz Ł. N. – kwotę 7.218,91 złotych,
- 10) na rzecz J. R. – kwotę 5.225,01 złotych,
- 11) na rzecz M. S. – kwotę 7.875,17 złotych,
- 12) na rzecz L. I. – kwotę 15.026,25 złotych,
- 13) na rzecz Ł. K. – kwotę 9.140,82 złotych,
- 14) na rzecz R. G. – kwotę 9.990,21 złotych,
- 15) na rzecz M. K. (2) – kwotę 5.781,76 złotych,
- 16) na rzecz E. G. – kwotę 6.102,34 złotych,
- 17) na rzecz A. B. (1) – kwotę 2.699,47 złotych,
- 18) na rzecz A. B. (2) – kwotę 5.703,29 złotych,
- 19) na rzecz R. K. – kwotę 10.714,45 złotych,
- 20) na rzecz T. M. – kwotę 15.736,38 złotych,
- 21) na rzecz M. P. – kwotę 1.995,91 złotych,
- 22) na rzecz K. M. – kwotę 3.247,96 złotych,
- 23) na rzecz K. T. – kwotę 3.093,81 złotych,
- 24) na rzecz Z. W. – kwotę 5.737,62 złotych.

Łącznie F. (...) wypłacił łącznie z tytułu zaspokojenia roszczeń pracowniczych pracowników spółki (...) sp. z o.o. kwotę 166.508,66 złotych. Roszczenia pracownicze obejmowały okres od maja 2012 roku do grudnia 2012 roku.

Pozwany M. U. był członkiem zarządu spółki (...) sp. z o.o. w okresie od dnia 09 sierpnia 2011 roku do dnia 16 października 2012 roku. Pozwany złożył w dniu 16 października 2012 roku oświadczenie o rezygnacji z funkcji prezesa zarządu z uwagi na niewypłacenie wynagrodzenia w terminie – łącznie kwoty 15.904,11 złotych netto.

W lipcu 2011 roku spółka (...) sp. z o.o. zaprzestała spłaty części swoich zobowiązań publicznoprawnych. Na dzień 31 grudnia 2011 roku spółka posiadała aktywa o wartości 5.081.166,35 złotych, natomiast jej zobowiązania stanowiły łącznie kwotę 4.824.052,45 złotych.

Pozwany złożył w dniu 02 lipca 2012 roku wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...) sp. z o.o.

Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wniósł powództwa przeciwko spółce (...) sp. z o.o. z tytułu zwrotu równowartości wyżej wskazanych kwot wypłaconych na rzecz pracowników. Fundusz uzyskał tytułu egzekucyjne:

1) w dniu 20 września 2013 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wydał w sprawie o sygnaturze akt (...) nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując (...) sp. z o.o. zapłacić na rzecz Funduszu kwotę 55.031,23 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w nakazie zapłaty oraz kwotę 3.600,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Nakaz zapłaty został opatrzony klauzulą wykonalności postanowieniem z dnia 20 listopada 2013 roku.;

2) w dniu 15 listopada 2013 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wydał w sprawie o sygnaturze akt IX Nc 5665/13 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując (...) sp. z o.o. zapłacić na rzecz Funduszu kwotę 33.142,02 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w nakazie zapłaty oraz kwotę 2.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Nakaz zapłaty został opatrzony klauzulą wykonalności postanowieniem z dnia 10 lutego 2014 roku;

3) w dniu 04 czerwca 2014 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wydał w sprawie o sygnaturze akt (...) nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując (...) sp. z o.o. zapłacić na rzecz Funduszu kwotę 6.797,02 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w nakazie zapłaty oraz kwotę 1.200,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Nakaz zapłaty został opatrzony klauzulą wykonalności postanowieniem z dnia 30 października 2014 roku;

4) w dniu 16 września 2014 roku Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wydał w sprawie o sygnaturze akt (...) nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując (...) sp. z o.o. zapłacić na rzecz Funduszu kwotę 13.100,18 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w nakazie zapłaty oraz kwotę 2.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Nakaz zapłaty został opatrzony klauzulą wykonalności postanowieniem z dnia 19 lutego 2015 roku;

5) w dniu 14 października 2014 roku Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wydał w sprawie o sygnaturze akt (...)nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując (...) sp. z o.o. zapłacić na rzecz Funduszu kwotę 14.956,47 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w nakazie zapłaty oraz kwotę 2.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Nakaz zapłaty został opatrzony klauzulą wykonalności postanowieniem z dnia 16 czerwca 2015 roku;

6) w dniu 23 lutego 2015 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wydał w sprawie o sygnaturze akt (...) nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując (...) sp. z o.o. zapłacić na rzecz Funduszu kwotę 24.118,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w nakazie zapłaty oraz kwotę 2.400,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Nakaz zapłaty został opatrzony klauzulą wykonalności postanowieniem z dnia 30 czerwca 2015 roku;

7) w dniu 09 marca 2016 roku Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu wydał w sprawie o sygnaturze akt IX Nc 706/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując (...) sp. z o.o. zapłacić na rzecz Funduszu kwotę 19.363,74 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w nakazie zapłaty oraz kwotę 3.600,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Nakaz zapłaty został opatrzony klauzulą wykonalności postanowieniem z dnia 06 lipca 2016 roku.

Na podstawie uzyskanych nakazów zapłaty F. (...) złożył u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu T. O. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego co do kwoty 63.761,00 złotych. Postępowanie egzekucyjne toczyło się pod sygnaturą akt komorniczych (...). Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2014 roku Komornik Sądowy przyznał wierzycielowi kwotę 900,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa radcy prawnego w postępowaniu egzekucyjnym.

Postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2014 roku Komornik Sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne ze względu na jego bezskuteczność.

Pismem z dnia 25 lipca 2016 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 28 lipca 2016 roku, F. (...) wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 225.125,07 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 166.508,66 złotych od dnia 21 lipca 2016 roku do dnia zapłaty w terminie 14 dni od otrzymania wezwania. W treści pisma Fundusz wskazał, że na wyżej wymienioną kwotę składają się należność główna w wysokości 166.508,66 złotych, skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone od tej kwoty w wysokości 39.236,41 złotych, kwota 18.480,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego zasądzonych w tytułach wykonawczych przeciwko spółce (...) sp. z o.o. oraz kwota 900,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym. Fundusz wskazał, że żądanie zapłaty wynika z dokonanej wypłaty środków w celu zaspokojenia roszczeń pracowniczych pracowników spółki (...) sp. z o.o., a pozwany ponosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki na podstawie art. 299 k.s.h.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił, na podstawie dokumentów dołączonych przez stronę powodową do akt sprawy oraz zeznań świadków i pozwanego. Dokumenty te miały charakter dokumentów prywatnych i stosownie do treści 245 k.p.c. stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach. Dokumenty powyższe nie były kwestionowane przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

W myśl art. 299 § 1 k.s.h. jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Powyższy przepis przewiduje subsydiarną odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w stosunku do odpowiedzialności samej spółki jako osoby prawnej. Ten charakter odpowiedzialności członków zarządu wyraża się tym, że stają się oni odpowiedzialni względem wierzyciela spółki dopiero z chwilą, gdy egzekucja przeciwko spółce za jej zobowiązania wobec wierzyciela okaże się bezskuteczna. Przesłanki solidarnej odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania spółki, przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h., ograniczają się do istnienia niezaspokojonego zobowiązania spółki oraz bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził zapłaty roszczenia z tytułu zwrotu świadczeń pracowniczych wypłaconych przez F. (...) Okoliczność, iż Fundusz wypłacił świadczenia na rzecz pracowników spółki (...) sp. z o.o. pozostawała bezsporna między stronami, podobnie jak roszczenie Funduszu przeciwko spółce o zwrot wypłaconych z Funduszu świadczeń. Dlatego też wystarczy wskazać, iż powód wykazał wypłatę świadczeń z (...) przedkładając zestawienia dokonanych wypłat oraz potwierdzenia przelewów – wypłat środków Funduszu. Pozwany nie kwestionował zarówno okoliczności podnoszonych przez powoda w tym zakresie, jak i treści dokumentów przedstawionych przez stronę powodową.

Wskazać należy, iż na podstawie ustawy z dnia 13 lipca 2006 roku o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (tekst jedn. – Dz.U. z 2014 r., poz. 272 ze zm.). pracodawca przewidział możliwość uzyskania przez pracowników zaspokojenia ich roszczeń pracowniczych w razie niemożności ich zaspokojenia przez pracodawcę z powodu jego niewypłacalności. Zgodnie z art. 12 ust. 1 i 2 powołanej ustawy w razie niewypłacalności pracodawcy niezaspokojone roszczenia pracownicze podlegają zaspokojeniu ze środków F. (...). Zaspokojeniu podlegają między innymi należności główne z tytułu wynagrodzenia za pracę, wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego i składek na ubezpieczenia społeczne należnych od pracodawców na podstawie przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych. Wypłata świadczeń może nastąpić na podstawie wniosku pracownika lub byłego pracownika i jest dokonywana przez marszałka województwa niezwłocznie po stwierdzeniu, że wniosek obejmuje roszczenia podlegające zaspokojeniu ze środków Funduszu (art. 16 ust. 1 i 3 ustawy). Z mocy art. 23 ust. 1 ustawy wypłata świadczeń ze środków Funduszu powoduje z mocy prawa przejście na marszałka województwa, działającego w imieniu dysponenta Funduszu, roszczenia wobec pracodawcy o zwrot wypłaconych świadczeń. Zasadność wypłaty środków z F. (...) na rzecz pracowników spółki (...) sp. z o.o. nie była kwestionowana.

W orzecznictwie ugruntował się pogląd, zgodnie z którym by dochodzić odpowiedzialności członka zarządu spółki za jej zobowiązania, istnienie zobowiązania spółki winno być wykazane istnieniem tytułu egzekucyjnego obejmującego to

zobowiązanie, co wiąże się również z przesłanką bezskuteczności egzekucji wobec spółki. Artykuł 299 k.s.h. uzależnia możliwość wystąpienia z określonym w nim roszczeniem od bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce, jego hipoteza zatem obejmuje uprzednie wszczęcie egzekucji, a tym samym jeszcze wcześniejsze uzyskanie tytułu wykonawczego. Wyraźne nawiązanie do egzekucji w ujęciu przepisów o postępowaniu cywilnym zakłada uprzednio prawomocne osądzenie zobowiązania spółki wobec wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 roku, I CK 160/02, Legalis nr 63733). Nie budzi sporów w doktrynie i orzecznictwie stanowisko, zgodnie z którym w procesie przeciwko członkowi zarządu niedopuszczalne jest kwestionowanie przez niego zobowiązania spółki, czy też podnoszenia innych zarzutów zmierzających do wykazania niezasadności tytułu egzekucyjnego wydanego przeciwko spółce przez sąd (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 1997 roku, III CKN 126/97, OSP 1998, Nr 3, poz. 62). Takie postępowanie naruszałoby art. 365 § 1 k.p.c., zgodnie z którym orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, ale również inne sądy oraz inne organy państwowe i administracji publicznej, a w wypadkach wskazanych w ustawie również inne osoby (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2008 roku, III CZP 94/08, OSNC 2009, Nr 10, poz. 135). Związanie sądu z mocy art. 365 § 1 k.p.c. niewyegzekwowanym prawomocnym orzeczeniem zasądzającym wierzytelność wobec spółki w sprawie z powództwa dochodzonego na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. uznał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 listopada 2012 roku (II CSK 181/12, Legalis nr 667392) i pogląd ten jest w pełni popierany przez Sąd w niniejszej sprawie. W doktrynie podnoszony jest pogląd, że dopuszczalne jest kwestionowanie przez członka zarządu orzeczenia sądowego wydanego przeciwko spółce, ale w odrębnym procesie i na podstawie art. 189 k.p.c. (K. Strzelczyk, [w:] Potrzeszcz, Siemiątkowski, Komentarz KSH. Sp. z o.o., 2001, s. 644). Bezspornym pozostawało, iż pozwany powództwa takiego nie wniósł. Tutejszy Sąd stoi na stanowisku, iż kwestionowanie prawomocności orzeczenia nie może nastąpić w sprawie wytoczonej na podstawie art. 299 § 1 k.s.h., byłoby to bowiem działanie z naruszeniem przepisów Kodeksu postępowania cywilnego dotyczących sposobów zaskarżania postanowień sądowych. Wreszcie wskazać należy, iż choć pozwany powoływał się na nieprawidłowe doręczenie nakazów zapłaty spółce (...) sp. z o.o., to nie przedstawił on żadnych dowodów na tę okoliczność, nie odniósł się również do tego, że w toku postępowań sądowych toczących się przeciwko spółce (...) sp. z o.o. posiadała ona prokurenta, który mógł działać w jej imieniu. Z tych względów uznać należało, iż powód posiadał przeciwko spółce (...) sp. z o.o. tytuły wykonawcze, których ważności nie udało się stronie pozwanej podważyć.

Odnosząc się do przesłanki bezskuteczności egzekucji sąd wskazał, że jest to niemożność uzyskania zaspokojenia z całego majątku spółki. Nie może pozostać bez znaczenia, iż pozwany w toku procesu nie kwestionował samej bezskuteczności egzekucji wobec spółki (...) sp. z o.o., a jedynie podnosił, iż powód nie wykazał tej bezskuteczności. Ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozostaje w kompetencji Sądu, zatem zarzuty strony co do udowodnienia bądź nieudowodnienia określonych okoliczności mogą stanowić jedynie sugestie dla sądu rozstrzygającego sprawę. W niniejszej sprawie Sąd uznał, że powód wykazał bezskuteczność egzekucji wobec spółki (...) sp. z o.o. Należy przede wszystkim podnieść, że pozwany nie zaprzeczył, by egzekucja była nieskuteczna, zatem na podstawie art. 230 k.p.c. Sąd był uprawniony przyjąć, iż pozwany nie podważał tej okoliczności. Powtórzyć należy, iż kwestionowanie wykazania pewnej okoliczności nie jest kwestionowaniem samej okoliczności – strona pozwana nie przedstawiła żadnych okoliczności przeciwnych ani argumentów przemawiających za tym, że powód mógł zaspokoić się z majątku spółki. Niezależnie jednak od tego uznać należy, iż postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji niewątpliwie stanowi wystarczający dowód na bezskuteczność egzekucji. Pozwany co prawda kwestionował postanowienie Komornika Sądowego, jednak jedynie w aspekcie proceduralnym, dotyczącym doręczenia postanowienia spółce (...) sp. z o.o. – pozwany nie kwestionował zasadności samego rozstrzygnięcia postanowienia ani też zaistnienia przesłanek do jego wydania. Co więcej, pozwany sam podniósł okoliczność, iż sąd upadłościowy oddalił jego wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...) sp. z o.o. Podstawą oddalenia wniosku była okoliczność, iż majątek niewypłacalnego dłużnika nie wystarczał na zaspokojenie kosztów postępowania. Skoro już w 2012 roku spółka (...) sp. z o.o. nie posiadała majątku, z którego mogły być zaspokajane roszczenia, to niewątpliwie również powód nie mógłby zaspokoić się z majątku spółki.

Uznać więc należało, iż powód wykazał przesłanki, zaistnienie których warunkuje odpowiedzialność pozwanego jako członka zarządu za zobowiązania spółki. W tym miejscu należy wskazać, iż choć pozwany powołał się na okoliczność, iż część zobowiązań powstała już po tym, gdy przestał pełnić funkcję członka zarządu spółki, argument ten nie

mógł zostać uznany przez Sąd. Powód błędnie uznał, iż należności pracowników spółki (...) sp. z o.o. powstały już w momencie zawarcia z nimi umów o pracę, a jedynie stały się wymagalne w kolejnych miesiącach. Nie może obronić się poglądem, iż zawierając umowę o pracę pracownik nabywa wierzytelność w określonej wysokości, która jest jedynie wypłacana w określonych okresach. Z charakteru umowy o pracę jasno wynika, iż pracownik otrzymuje wynagrodzenie za wykonanie określonej pracy. Biorąc pod uwagę, iż umowa o pracę na czas nieokreślony, jak sama nazwa wskazuje, zostaje zawarta na bliżej nieokreślony czas, a umowa o pracę na czas nieokreślony może zostać rozwiązana przed upływem przyjętego pierwotnie przez strony terminu, nie można przyjąć, że pracownikowi już z momentem zawarcia umowy o pracę przysługuje roszczenie o zapłatę wynagrodzenia, wynagrodzenie to nie jest bowiem jeszcze sprecyzowane – należność pracownika powstanie dopiero po wykonaniu przez niego umowy o pracę w określonym okresie. Dlatego też zobowiązania spółki (...) sp. z o.o. wobec poszczególnych pracowników powstawały nie w momencie zawarcia umów o pracę, a w momencie, w którym pracownicy spełnili warunki uzyskania wynagrodzenia. Odmienną kwestią pozostaje wymagalność tego wynagrodzenia, która była uzależniona od terminów przyjętych w umowach, a w ich braku – od regulacji Kodeksu pracy. Pozwany zatem mógł powoływać się na okoliczność, iż poszczególne wierzytelności pracowników powstały już po tym, jak zrezygnował z funkcji członka zarządu spółki (...) sp. z o.o. W celu skutecznej obrony w procesie winien jednak wskazać konkretne wierzytelności, które w jego ocenie powstały po dniu 16 października 2012 roku i ich wysokość. Nie może bowiem stanowić obrony ogólne stwierdzenie, że część wierzytelności dochodzonych przez powoda jest nienależna – strona pozwana jest zobowiązana sprecyzować, które konkretne roszczenia i w jakiej wysokości kwestionuje. Sąd nie mógł bowiem działać za stronę pozwaną i zakładać, które roszczenia są według niej nienależne.

Nie znalazł uzasadnienia zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych w sprawie. Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 § 2 k.c.). Do roszczeń wierzycieli spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko członkom jej zarządu mają zastosowanie przepisy o przedawnieniu roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym. W związku z tym, do określenia okresu przedawnienia wynikających z tego tytułu roszczeń należy stosować dyspozycję art. 442¹ § 3 k.c., który przewiduje trzyletni termin przedawnienia, liczony od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia oraz dziesięcioletni termin liczony od dnia wystąpienia szkody. Trzyletni termin przedawnienia biegnie w przypadku roszczenia wywodzonego z art. 299 § 1 k.s.h. na ogół od dnia bezskuteczności egzekucji wierzytelności objętej tytułem egzekucyjnym wystawionym przeciwko spółce, z reguły bowiem już w chwili, gdy egzekucja tej wierzytelności okazuje się bezskuteczna, wierzyciele spółki dowiadują się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Przed dniem bezskuteczności egzekucji tej wierzytelności bieg przedawnienia roszczenia wobec członków zarządu nie może się rozpocząć, ponieważ dopiero w tym dniu powstają przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej przewidzianej w art. 299 k.s.h. (por. uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 07 listopada 2008 roku, III CZP 72/08). W rozpoznawanej sprawie postanowienie o umorzeniu postępowania zostało wydane w dniu 17 kwietnia 2014 roku. (pomijając ustalenia, czy powód nie otrzymał tego postanowienia w terminie późniejszym niż data wydania), zatem termin przedawnienia upłynąłby w dniu 17 kwietnia 2017 roku. Powód wniósł pozew wcześniej, roszczenie dochodzone pozvem nie uległo zatem przedawnieniu.

Odpowiedzialność członków zarządu nie jest odpowiedzialnością bezwzględną. Samo spełnienie przesłanek określonych w art. 299 § 1 k.s.h. nie przesądza o odpowiedzialności pozwanego członka zarządu. W § 2 art. 299 k.s.h. ustawodawca ujął bowiem przesłanki, których spełnienie pozwala na wyłączenie ewentualnej odpowiedzialności osób wchodzących w skład organu spółki za jej zobowiązania. Ciężar dowodu zostaje w tym przypadku przerzucony na stronę pozwaną i to ona musi wykazać zaistnienie okoliczności wskazanych w omawianym przepisie. Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia danego faktu spoczywa bowiem na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W myśl art. 299 § 2 k.s.h., przesłanką wyłączającą odpowiedzialność członka zarządu spółki jest złożenie wniosku o jej upadłość lub wniosku o wszczęcie postępowania układowego we właściwym czasie, wykazanie, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło z przyczyn niezawinionych przez członków zarządu, tudzież udowodnienie,

że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Pozwany stanął na stanowisku, że złożył wniosek o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, a gdyby uznać nawet, że złożenie wniosku było spóźnione, to pozwany nie ponosił w tym winy. Jak ustalił Sąd w toku procesu, argumenty pozwanego nie znalazły potwierdzenia w zebranym materiale dowodowym.

Termin, w jakim winien zostać zgłoszony wniosek o ogłoszenie upadłości wskazuje art. 21 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku – Prawo upadłościowe i naprawcze w brzmieniu, jakie miał w okresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy, to jest w latach 2011 i 2012, zgodnie z którym dłużnik jest obowiązany zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości. Podstawy do ogłoszenia upadłości wskazuje z kolei art. 10 powołanej ustawy – upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny. Na gruncie ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeśli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, a jeśli jest osobą prawną, tak jak spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, także wtedy, gdy jego zobowiązania przekroczą wartość jego majątku, nawet wówczas, gdy na bieżąco te zobowiązania wykonuje (art. 11 ust. 1 i 2 ustawy). W przypadku spółek z ograniczoną odpowiedzialnością dłużnik staje się zatem niewypłacalny w przypadku zaistnienia jednej z dwóch przesłanek. Nie budzi przy tym wątpliwości, że by mówić o niewypłacalności wystarczy spełnienie tylko jednej z nich. Należy odnieść obie przesłanki do sytuacji spółki (...) sp. z o.o. Jak wynika ze stanowiska samego pozwanego, już w lipcu 2011 roku spółka nie spłacała swoich zobowiązań publicznoprawnych. Powód co prawda podniósł, że na dzień 31 grudnia 2011 roku zobowiązania spółki przekraczały jej aktywa, jednak takie twierdzenie nie znajduje potwierdzenia w treści bilansu spółki – zgodnie z bilansem w dniu 31 grudnia 2011 r. aktywa spółki nadal przekraczały jej zobowiązania. Błędny wniosek powoda wynikał zapewne z faktu, iż zsumował on zarówno zobowiązania spółki jak i jej rezerwy na zobowiązania, które zobowiązaniami jednak nie są. Niezależnie jednak od powyższych uwag podkreślić należy, iż to na pozwanym ciąży obowiązek wykazania, iż złożył on wniosek o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie, to jest w terminie dwóch tygodni od zaistnienia niewypłacalności spółki. Pozwany winien zatem wykazać, w którym dniu pojawił się stan niewypłacalności spółki, a także, że złożył wniosek w terminie dwóch tygodni od tak ustalonej daty. Jak już wskazano, pozwany wskazał na lipiec 2011 roku jako czas, kiedy spółka zaprzestała spłaty swoich zobowiązań. Nie można zatem uznać, że wykazał, że dochował terminu do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Na marginesie należy jedynie dodać, że przekonania pozwanego co do zbytniego rygoryzmu norm prawnych czy też powoływanie się na normy prawne w ich brzmieniu obowiązującym dopiero po stanie faktycznych mającym znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy nie mógł wpłynąć na ustalenia co do tego, że pozwany nie złożył wniosku w stosownym terminie.

Chybiony okazał się również zarzut pozwanego, iż nie ponosił on winy w tym, że wniosek o ogłoszenie upadłości został złożony z opóźnieniem. Wskazać należy, iż nie może stanowić obrony w procesie z tytułu odpowiedzialności za zobowiązania spółki twierdzenie, że pozwany jako prezes zarządu spółki nie miał żadnego wpływu na to, co działo się z finansami spółki bądź że nie wiedział, jaki jest jej stan finansowy. Pozwany sam przyznał, iż po objęciu funkcji prezesa zarządu (...) sp. z o.o. nie zwiększył się zakres jego obowiązków w porównaniu z pracą w (...) sp. z o.o. Pozwany zatem zdawał sobie sprawę, że przyjmując funkcję, której nie miała faktycznego znaczenia dla kierowania spółką, a co więcej, otrzymywał za pełnienie tej funkcji wynagrodzenie (wskazuje na to pismo – rezygnacja z funkcji, w którym jako powód rezygnacji pozwany wskazał opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia). Nie może być zatem tak, że pozwany korzystał z pozytywnych stron, jakie dawało mu pełnienie funkcji członka zarządu – wynagrodzenie, a wyłączone są negatywne strony takiej funkcji – odpowiedzialność za zobowiązania spółki.

W konsekwencji Sąd przyjął, iż pozwany podnosi odpowiedzialność za zobowiązania spółki co do zasady i co do wysokości.

W związku z powyższym Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 225.827,62 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 166.508,66 złotych od dnia 12 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 39.938,96 złotych od dnia 15 września 2016 roku do dnia zapłaty. Termin spełnienia świadczenia z art. 299 k.s.h., ze względu na jego odszkodowawczy charakter, nie jest

oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania. Roszczenie takie staje się wymagalne, zgodnie z art. 455 k.c., po wezwaniu dłużnika do jego wykonania i dopiero od dnia wymagalności świadczenia wierzyciel może, zgodnie z art. 481 k.c., żądać odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu. Powód wyznaczył pozwanemu termin płatności – 14 dni od otrzymania wezwania do zapłaty. Termin ten upłynął w dniu 11 sierpnia 2016 roku, powód mógł zatem dochodzić odsetek od dnia następnego. Na kwotę zasądzoną od pozwanego składały się należności główne ujęte w tytułach egzekucyjnych, należności z tytułu kosztów postępowania również objęte tytułami egzekucyjnymi, koszty zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym a także skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w płatności należności głównej. Sąd zbadał sposób, w jaki powód skapitalizował odsetki i nie dopatrywał się nieprawidłowości. Co do zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 39.938,96 złotych wskazać należy, iż jest to kwota skapitalizowanych odsetek, od których powód mógł dochodzić dalszych odsetek dopiero od dnia wytoczenia pozwu (art. 482 § 1 k.c.).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku w oparciu o art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Pozwany jako strona przegrywająca sprawę obowiązany jest zwrócić powodowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, na które składały się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 10.800,00 złotych.

W punkcie 3 wyroku Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od pozwanego kwotę 11.292,00 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której uiszczenia powód był na podstawie art. 94 powołanej ustawy w związku z art. 24 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany, który zaskarżając wyrok w całości, podniósł następujące zarzuty:

1. naruszenia przepisów postępowania tj.:

- art.217par.1i2kpc w zw. z art. 227 kpc i art. 236kpc oraz art.356kpc poprzez zaniechanie przez sąd I instancji ustosunkowania się do wniosków dowodowych zgłoszonych w sprzeciwie;

- art.250 par.1 zd.2 kpc w zw. z art. 208 par.1pkt.2 kpc poprzez pominięcie dowodu z akt postępowań wskazanych przez pozwanego, prowadzonych przeciwko spółce (...) przed Sądem Rejonowym Poznań Grunwald i J. w P.;

- art.233par.1kpc poprzez dokonanie nieprawidłowych ustaleń faktycznych na skutek niewyczerpującego zebrania materiału dowodowego oraz pominięcie wniosków dowodowych zgłoszonych w sprzeciwie, a także dowolną ocenę dowodów polegającą na przyjęciu, że powód wykazał pozytywną przesłankę odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 299ksh, a pozwany nie wykazał negatywnej przesłanki uwalniającej go od tej odpowiedzialności;

2. naruszenia prawa materialnego, tj art. 299par.1 ksh na skutek uwzględnienia powództwa w pełnych granicach wskazanych w pozwie oraz pominięcie zarzutu przedawnienia najwcześniejszych roszczeń.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o :

- zobowiązanie powoda do przedstawienia posiadanych dokumentów, z których wynikać będą konkretne kwoty odpowiadające roszczeniom pracowniczym za miesiące : październik, listopad i grudzień 2012r

- pozyskanie akt spraw prowadzonych przed Sadem Rejonowym Poznań Grunwald i J. w P. zakończonych pierwotnymi nakazami zapłaty wobec spółki (...) o sygn.. (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) , (...) celem wyjaśnienia okoliczności wskazanych w uzasadnieniu apelacji

-pozyskanie akt postępowania egzekucyjnego (...) prowadzonego przez Komornika Sadowego przy SR Poznań Grunwald i J. w P.,

a w konsekwencji – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda kosztami postępowania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania .

Powód wniósł o oddalenie apelacji i obciążenie pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego. Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powoda wniósł o zawieszenie postępowania co do kwoty 22.963,74 zł objętej nakazem zapłaty wydanym w sprawie (...), podtrzymując w pozostałym zakresie wniosek o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanego zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny w całości podziela i przyjmuje jako własne okoliczności faktyczne ustalone przez Sąd Okręgowy jako bezsporne, a w szczególności fakt zaspokojenia roszczeń pracowniczych przez powoda oraz uzyskania przez powoda nakazów zapłaty przeciwko spółce (...) w sprawach ..(...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) wydanych przez Sąd Rejonowy Poznań Grunwald i J. w P., a także bezskuteczności egzekucji wobec spółki. Bezspornym było również, że pozwany od 9.09.2011r do 16. 10. 2012r pełnił jednoosobowo funkcję prezesa zarządu tej spółki. Po złożeniu przez niego w dniu 16.10.2012r rezygnacji z pełnionej funkcji, spółka (...) nie miała organu uprawnionego do jej reprezentacji. Powódka miała tego świadomość, albowiem w dniu 27.06.2014r wystąpiła z wnioskiem o ustanowienie kuratora w trybie art. 42 par.1kc dla spółki (...). Postanowieniem z dnia 7.08.2014r Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i W. w P. VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego w sprawie VIIINS-Rej. KRS (...) ustanowił kuratora dla spółki, zobowiązując go do podjęcia niezwłocznie działań zmierzających do powołania zarządu, a w razie potrzeby o jej likwidację, w tym do zwołania zgromadzenia wspólników celem dokonania wyboru zarządu, a w razie zaistnienia przyczyn rozwiązania spółki, do podjęcia uchwały przez wspólników o rozwiązaniu spółki i powołaniu likwidatora. Pomimo posiadanej wiedzy w tym zakresie powódka wystąpiła do Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i J. w P. z roszczeniami regresowymi z tytułu dokonanych wypłat świadczeń pracowniczych przeciwko spółce (...). W siedmiu powołanych powyżej sprawach zostały wydane nakazy zapłaty, co do których stwierdzono prawomocność, a następnie powódka zainicjowała postępowanie egzekucyjne, które okazało się bezskuteczne. Pozwany z oczywistych względów –jako były członek zarządu- nie uczestniczył w tych postępowaniach, a nakazy zapłaty we wszystkich tych sprawach zostały doręczone w trybie awiza na adres spółki, która nie miała organów do jej reprezentowania. Powyższych ustaleń Sąd Apelacyjny dokonał na etapie postępowania apelacyjnego, zgodnie z wnioskiem pozwanego ponowionym w apelacji, albowiem jego wcześniejszy wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentów zgromadzonych w aktach spraw .. (...), (...), (...), (...), (...), (...) , (...) zgłoszony w sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 3.10.2016r formalnie nie został oddalony, ale dowód ten nie został przez sąd I instancji faktycznie przeprowadzony, co pozbawiło pozwanego możliwości złożenia zastrzeżenia odnośnie uchybienia sądu w tym zakresie. Brak ustosunkowania się do wniosków dowodowych pozwanego i faktyczne pominięcie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach w/w spraw rozpoznawanych przez Sąd Rejonowy miało istotne znaczenie dla dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy w sposób bezpodstawny, bez zaznajomienia się z treścią dokumentów zgromadzonych w postępowaniach przeciwko spółce (...) ocenił podnoszone przez pozwanego zarzuty w zakresie braku prawidłowych doręczeń nakazów zapłaty spółce jako bezpodstawne, uznając, że pozwany nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów, a ponadto zdaniem sądu spółka miała prokurenta, który mógł działać w jej imieniu. Uzupelniony materiał dowodowy na etapie postępowania apelacyjnego poprzez przeprowadzenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach spraw .. (...), (...),(...), (...), (...), (...) , (...) Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i J. w P. jednoznacznie wskazuje na trafność zarzutu apelacji pozwanego. W pierwszej kolejności odnotować należy, że wszystkie nakazy zapłaty zostały doręczone na adres spółki nie posiadającej organów w drodze awiza, a ponadto żadne z tych postępowania nie toczyło się z udziałem prokurenta. Ponadto prokurent nie jest organem spółki uprawnionym do jej reprezentowania, szczególnie w sytuacji gdy spółka nie posiada organów, a dla spółki został ustanowiony w trybie art. 42kc kurator. Prokurent to szczególny rodzaj pełnomocnika nie będący jednak organem spółki. Analiza akt wyżej powołanych spraw zakończonych wydaniem nakazów zapłaty przeciwko spółce pozbawionej organów bez rzeczywistego udziału prokurenta, który nie był zawiadomiony o toczących się postępowaniach, daje uzasadnione podstawy do uznania, że wymienione nakazy zapłaty pomimo formalnego zarządzenia stwierdzającego ich prawomocność z punktu widzenia materialnoprawnego takiego waloru nie uzyskały. Sąd Apelacyjny w całości podziela bowiem stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 4 marca 2008r –IV CSK 465/07 Lex nr 376399, w którym stwierdził,

że orzeczenie sądowe nie uzyskuje waloru prawomocności, jeżeli stwierdzenie prawomocności nastąpiło wadliwie. Oznacza to, że w razie wadliwego stwierdzenia prawomocności orzeczenia, które nie stało się prawomocne, może nastąpić w toku innego postępowania cywilnego. Taki pogląd zaaprobowany w doktrynie wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 lipca 2002r III CKN 657/00 (OSP 2004 z.2 poz.18). Nie może budzić wątpliwości, że z uwagi na charakter samego postanowienia o stwierdzeniu prawomocności nie prowadzi ono do uprawomocnienia się orzeczenia w sytuacji gdy brak ku temu podstaw prawnych, a taka sytuacja w rozpoznawanej sprawie miała miejsce. Zgodnie z art. 363par.1 kpc – orzeczenie sądu staje się prawomocne, jeżeli nie przysługuje co do niego środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia. W niniejszej sprawie nie upłynął termin do wniesienia środka odwoławczego, skoro brak było skutecznego doręczenia spółce (...) pozbawionej organów odpisów nakazu zapłaty. W tej sytuacji brak było podstaw do uznania, że powód przedstawił skuteczne tytuły egzekucyjne przeciwko spółce, które uzasadniałyby odpowiedzialność pozwanego na podstawie art. 299 ksh. Nakazy zapłaty wydane przez Sąd Rejonowy w powoływanych powyżej sprawach nie uzyskały waloru prawomocności, a tylko prawomocne orzeczenie sądu rodzi skutki prawne z nim związane. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należało, że powód nie spełnił podstawowej przesłanki wynikającej z art. 299ksh, tj. nie przedstawił prawomocnych tytułów egzekucyjnych przeciwko spółce (...), które mogłyby stanowić ewentualną podstawę roszczeń przeciwko pozwanemu. Wobec powyższego uznając zasadność zarzutu pozwanego w zakresie braku pozytywnej przesłanki jego odpowiedzialności jako członka zarządu należało uwzględnić apelację, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 par.1 kpc i oddaleniem powództwa oraz obciążeniem powoda kosztami procesu za obie instancje w myśl zasady wynikającej z art. 98 par.1 kpc i art.99kpc.

SSA Ewa Staniszevska SSA Jan Futro SSA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga

--	--	--